

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce Ing. Z.D., zastoupeného JUDr. Veronikou Vlkovou, advokátkou, se sídlem T. G. Masaryka 53, Karlovy Vary, proti žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, za účasti osoby zúčastněné na řízení Ředitelství silnic a dálnic České republiky, správa Karlovy Vary, se sídlem Závodní 369/82, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2012, čj. 345/SÚ/12-6**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2012, čj. 345/SÚ/12-6 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Bochova (*dále jen „stavební úřad“*) ze dne 10. 2. 2012, čj. 2172/11/Rož/4903/08/VPr (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž bylo rozhodnuto na základě žádosti Ředitelství silnic a dálnic ČR, správy Karlovy Vary, o umístění stavby, veřejně prospěšné stavby rychlostní komunikace „R6 Žalmanov – Knínice“. Žalobce navrhoval zrušení i prvostupňového rozhodnutí a přiznání mu práva na náhradu nákladů řízení.

2. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že změnil ve výroku I. „Umístění stavby na pozemku“ text *...který je nedílnou součástí tohoto územního rozhodnutí* na text *...který je součástí dokumentace pro vydání územního rozhodnutí o umístění stavby*. Ve výroku II. „Stanoví podmínky pro umístění stavby“ vypustil text podmínky č. 12 *Jednotlivé vstupy na pozemky a další ujednání budou předem dohodnuty se současnými uživateli*. A změnil číslování následujících podmínek, podmínky č. 13 na č. 12, podmínky č. 14 na č. 13, podmínky č. 15 na č. 14. Ve výroku III. „Rozhodnutí o námitkách“ změnil text *...se podle ustanovení § 115 odst. 1 stavebního zákona zamítají* na text *...se podle § 92 odst. 1 stavebního zákona zamítají*.

II. Důvody žaloby

3. Žalobce namítal, že jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nezákonná a napadené rozhodnutí, že nesplňuje zákonem dané požadavky na formální stránku rozhodnutí, tudíž je zatíženo vadou, která zakládá jeho nepřezkoumatelnost.

4. V rámci prvního žalobního bodu žalobce namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, když z jeho obsahu není zřejmé, jak se stavební úřad vypořádal s posouzením záměru žadatele s vydanou územně plánovací dokumentací, neboť nepostačuje pouhé konstatování, že „stavba je umístěna v souladu se schváleným územním plánem obce Bochov a Žlutice“ či „stavba R6 Žalmanov - Knínice je veřejně prospěšnou stavbou, (...) která je vymezená ve vydané územně plánovací dokumentaci, a (...) je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací“. Žalovaný neshledal pochybení stavebního úřadu, přestože ve svém předchozím zrušovacím rozhodnutí ze dne 4.10.2010, čj. 1729/SÚ/10-2, konstatoval, že: „K náležitému odůvodnění úředního rozhodnutí náleží, aby z rozhodnutí bylo jasné patrné, jaké stanovisko úřad zaujal k dané skutkové podstatě a jakými úvahami dospěl k jejímu posouzení po stránce právní. Absence úvah, kterými se správní orgán řídí při vydávání rozhodnutí, dle konstantní judikatury soudů zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí a činí je tím nezákonným. Předmětné rozhodnutí ve věci posouzení souladu s územně plánovací dokumentací tak podle žalobce trpí nepřezkoumatelností spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí.“ Stavební úřad do prvostupňového rozhodnutí doplnil odstavec textu o několika řádcích, kde se pouze konstatuje, že předmětná stavba je v souladu s územním plánem obcí, respektive územně plánovací dokumentací obcí. Územně plánovací dokumentace není součástí či přílohou prvostupňového rozhodnutí, v prvostupňovém rozhodnutí není konkrétně označena územně plánovací dokumentace, chybí hodnocení souladu se Zásadami územního rozvoje Karlovarského kraje či Politikou územního rozvoje. Žalovaný tuto odvolací námitku odůvodnil tím, že „není zřejmé, jaké další stanovisko či úvahy odvolatel očekával (...). Ve věci posuzování souladu záměru s vydanou územně plánovací dokumentací lze jen těžko vést rozsáhlé úvahy. Záměr (...) v souladu buď je, nebo není.“ Dle žalobce odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nenaplnuje požadavky na řádné odůvodnění rozhodnutí a na něj navazující odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné a vyhýbavé. Žalovaný uvedl, že mu není jasné, jaké úvahy žalobce v odůvodnění rozhodnutí očekával, čímž se pouze vyhýbá konstataci toho, že je odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nedostatečné, čemuž nasvědčuje i skutečnost, že měl žalovaný potřebu soulad záměru s územně plánovací dokumentací dále „upřesnit“. Faktem zůstává, že odborníkem v této věci má být stavební úřad, nikoli žalobce, kterému jako účastníku řízení

svědčí právo na náležité odůvodnění rozhodnutí. Odůvodnění je nezastupitelná součást správního rozhodnutí, ve které by měl správní orgán přesvědčit účastníky o správnosti rozhodnutí a zajistit ztotožnění se s výrokem rozhodnutí. V odůvodnění by měl správní orgán uvést všechny skutečnosti a důkazy, které byly podkladem pro vydání rozhodnutí. Dále by zde měl uvést, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Všechny výše uvedené skutečnosti je nutné uvést zejména proto, aby bylo možné pozdější přezkoumání rozhodnutí. Rozhodovací praxi žalovaného tak v daném případě chybí kontinuita, když svým posledním rozhodnutím v podstatě popřel odůvodnění svého předchozího rozhodnutí. Takový postup nezakládá dostatečnou právní jistotu žalobce v objektivní přístup odvolacího orgánu.

5. Druhým žalobním bodem soud označil námitku, že je napadené rozhodnutí nezákonné pro rozpor s právním předpisem, jak namítal žalobce již v odvolání. Dle žalobce prvostupňové rozhodnutí odporuje § 9 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření (*dále jen vyhláška č. 503/2006 Sb.*), když neobsahuje druh pozemků podle katastru nemovitostí. Ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb., stanovuje jako jednu z náležitostí rozhodnutí o umístění stavby „*parcelní čísla a druh pozemku podle katastru nemovitostí, na nichž se stavba umísťuje*“. Výslovné označení druhu pozemků podle katastru nemovitostí ve výroku napadeného rozhodnutí však uvedeno není. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že si je vědom, že uvedené zákonem požadované náležitosti prvostupňové rozhodnutí nesplňuje, respektive je neobsahuje, a přesto rozhodnutí v dané části potvrdil, aniž by nedostatky sám odstranil. Argumentaci žalovaného, že je dotčených pozemků velké množství, proto jsou uvedeny pouze v projektové dokumentaci k územnímu řízení, označil žalobce za „alibistickou“ a namítal, že projektová dokumentace není nedílnou součástí prvostupňového rozhodnutí, proto toto rozhodnutí neobsahuje zákonem požadované náležitosti. Tím byla porušena zásada zákonnosti dle § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen „správní řád“*), když pro správní orgány obecně platí, že jsou ve své činnosti vázány celým právním řádem, tzn. všemi právními předpisy, které jsou součástí právního řádu, počínaje ústavními zákony a konče právními předpisy územních samosprávních celků. Sám žalovaný výslovně uvedl, že si je vědom, že je prvostupňovým rozhodnutím porušen obecně závazný právní předpis, nicméně dospěl k závěru, že se žalobce tohoto porušení obecně závazného právního předpisu nemůže domáhat, protože to nemá vliv na jeho práva. Tato argumentace je dle žalobce nesprávná, když by bylo možno ji vyložit a contrario tak, že správní orgány budou dodržovat předpisy pouze tehdy, pokud to bude mít vliv na práva některého z účastníků. Dle žalobce je obecně závazný právní předpis „obecně závazným“ z titulu své podstaty a je tedy nezbytné, aby se jimi řídily nejen soukromoprávní subjekty, ale rovněž subjekty práva veřejného v rámci své rozhodovací praxe. Pokud by jakýkoliv účastník tyto údaje neuvedl ve svém podání, jeho podání by bylo označeno za vadné a podatel by byl vyzván k odstranění nedostatků. Správní orgán však i s vědomím svého porušení obecně závazného předpisu setrval na vadném rozhodnutí. V současné době nelze dospět k závěru, zda tato vada rozhodnutí má vliv na práva žalobce či nikoliv, nelze dnes předjímat budoucí situaci, kdy je možné, že z titulu neuvedení pozemků může dojít ke sporu o charakter pozemků v době vydání rozhodnutí a současně, pokud by došlo k jakémukoliv chybnému označení některého pozemku, je dnes takové označení omezeno pouze na číslo pozemku, a to ačkoliv se standardně pozemek označuje minimálně dvěma údaji.

6. Třetím žalobním bodem soud označil námitky žalobce směřující vůči dohodě o podmínkách souhlasu se zábořem pozemků. Žalobce uváděl, že již v odvolání namítal, že se stavební úřad dostatečně nevypořádal s námitkou, že měl stavebník znovu projednat a dohodnout podmínky pro udělení souhlasu se zábořem pozemků a že taková dohoda musí být v souladu s platnými předpisy. Uváděl, že má jako účastník řízení právo, aby stavební úřad o námitkách rozhodl, a to o každé z nich jednotlivě. Obsah každé námitky by měl být v prvostupňovém rozhodnutí stručně shrnut a rozhodnutí o ní odůvodněno. Již v odvolání poukázal, že zasláné mu žádosti stavebníka nepovažuje za „dohodu“ v právním smyslu. Dohoda, respektive smlouva, je dvoustranný právní úkon. Stavebníkem zasílané jednostranné „Vyjádření k realizaci stavby R6 Žalmanov – Knínice“ však předpokládalo pouze souhlas v režimu připojených připomínek. K části námitky poukazující na nezákonnost této „dohody“ se stavební úřad nevyjádřil vůbec a ke zbytku uvedl, že souhlas vlastníka pozemků k umístění stavby dle § 86 odst. 3 stavebního zákona není nutné předložit u pozemků, které lze vyvlastnit nebo vyměnit. Stavební úřad uvedl pouze to, co již bylo uvedeno v předchozích zrušených rozhodnutích stavebního úřadu Žlutice, a to přesto, že žalovaný ve svém posledním rozhodnutí ze dne 4.10.2010 konstatoval, že odůvodnění této námitky je nedostačující, když nepostačuje pouhá citace právních předpisů, ale je třeba uvést konkrétní důvody, proč byly aplikovány právě dané předpisy, a proč vedly stavební úřad k výslednému rozhodnutí. Stavební úřad, ač má být právním názorem odvolacího správního orgánu při svém rozhodování vázán, toto rozhodnutí nerespektoval. Teprve na základě vlastní iniciativy právního zástupce žalobce byly žalobci zaslány návrhy smluv o smlouvách budoucích, které však nesplňovaly zákonem předepsané náležitosti, proto by i v případě jejich uzavření musely být s ohledem na jejich neurčitost a nedostatek základních náležitostí právně hodnoceny jako neplatné. Těmito skutečnostmi se však stavební úřad ani žalovaný nezabývaly, když pouze konstatovaly, že došlo k předložení jakýchsi návrhů. Žádné smlouvy o smlouvách budoucích však dosud uzavřeny nejsou a konstatování stavebního úřadu, že k tomuto dojde, nelze považovat za dostatečnou ochranu práv žalobce, a to i s ohledem na zcela nedostatečný obsah předložených návrhů smluv. Není totiž vůbec zřejmé, zda je zde cesta k dohodě o jednotlivých náležitostech smluv. Přístup, který stavební úřad ve věci práva k pozemkům zaujal, žalobce označil vzhledem k závažnosti předpokládaného zásahu do jeho vlastnických práv za nedostatečný a nejasný, když mu není zejména jasné, proč žalovaný v předposledním rozhodnutí trval na odůvodnění tohoto postupu a v napadeném rozhodnutí již akceptoval rozhodnutí bez řádného odůvodnění.

7. Čtvrtým žalobním bodem označil soud námitku žalobce, že se stavební úřad při vydání prvostupňového rozhodnutí nedržel pokynů žalovaného obsažených v jeho předchozím zrušovacím rozhodnutí ze dne 4. 10. 2010, čj. 1729/SÚ/10-2, kde žalovaný vymezil nedostatky, které byl stavební úřad povinen v novém řízení a rozhodnutí napravit. Přestože byl stavební úřad vázán právním názorem žalovaného, opětovně v některých případech tyto pokyny nerespektoval a určitými problémy se opět nezabýval. Konkrétně se jedná o situaci, kdy žalovaný konstatoval, že soulad záměru stavebníka s územně plánovací dokumentací musí být řádně odůvodněn a odůvodnění stavebního úřadu v prvostupňovém rozhodnutí nesplňuje požadavky na řádné odůvodnění, jak bylo obsáhleji popsáno výše. Dále se jedná o pokyn žalovaného, aby se stavební úřad více zabýval otázkou práv k pozemkům. Tuto instrukci stavební úřad taktéž nenaplnil, jak bylo popsáno výše. V uvedených skutečnostech

žalobce spatřoval porušení principu oprávněného očekávání, když stavební úřad nerespektoval závazné pokyny žalovaného. Porušení tohoto principu žalovaným pak žalobce spatřoval v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí v podstatě ponechal v prvostupňovém rozhodnutí stejné nedostatky, pro které předchozí rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný navrhol zamítnutí žaloby s tím, že žalobní námitky neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí či vady řízení, které by odůvodňovaly jeho zrušení.

9. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že ve smyslu správního řádu tvoří odvolací řízení s prvoinstančním řízením jeden celek, proto je odvolací orgán oprávněn upřesnit, lépe vysvětlit, doplnit závěry prvoinstančního správního orgánu. V posuzovaném případě žalovaný s přihlédnutím k místu trvalého pobytu žalobce (Bochov) rozsáhle upřesnil danou problematiku a způsob, jakým to v odůvodnění napadeného rozhodnutí učinil, ve vyjádření k žalobě ocitoval. Uvedl, že žalobce v žalobě stejně jako v průběhu řízení (§ 89 odst. 4 stavebního zákona) jen obecně poukazuje na problematiku posuzování souladu s územně plánovací dokumentací, aniž by konkrétně vyjevil, v jaké rovině se to dotkne jeho práv. Je-li však námitka takto obecná, nelze očekávat jinou, než obecnou odpověď, která, vzhledem k absenci konkrétních námitek týkajících se práv žalobce, ani jiná být nemůže. Žalovanému nebylo známo, že by napadeným rozhodnutím popřel své předchozí rozhodnutí, kterým uložil stavebnímu úřadu zabývat se konkrétně určitými skutečnostmi a tyto řádně uvést v odůvodnění svého rozhodnutí. Jde spíše o to, že v předchozím rozhodnutí stavebního úřadu se předmětnou problematikou stavební úřad nezabýval vůbec, a proto mu žalovaný nařídil se jí v novém řízení zabývat. Ve svém posledním rozhodnutí se jí stavební úřad zabýval částečně a její řešení objasnil a napravil žalovaný v odvolacím řízení. Na závěr vyjádření k této námitce žalovaný uvedl, že lze příslušnou územně plánovací dokumentaci (Zásady územního rozvoje Karlovarského kraje a Územní plán obce Bochov) nalézt na www.kr-karlovarsky.cz a www.mesto-bochov.cz.

10. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že stejnou námitku ve stručnější podobě uplatnil žalobce již v odvolání. Žalovaný tehdy připustil, že je v § 9 odst. 1. písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb. uvedeno, že rozhodnutí o umístění stavby kromě obecných náležitostí rozhodnutí a náležitostí stanovených v § 92 stavebního zákona obsahuje parcelní čísla a druh pozemků podle katastru nemovitostí, na nichž se stavba umísťuje, zároveň však podrobně vysvětlil, proč neuvedení druhu pozemku v rozhodnutí nepovažuje za vadu, která by měla vliv na práva žalobce, když žalobce nic takového ani nenamítal, pouze obecně poukázal na rozpor s ustanovením vyhlášky č. 503/2006 Sb. Z obsahu jeho námitek tedy nebylo zřejmé, čím konkrétně je neuvedením druhu pozemků, na nichž má být stavba umístěna, dotčeno jeho právo (§ 89 odst. 4 stavebního zákona). Správní orgán nemůže přiznat relevanci námitkám, které účastník řízení uplatnil, aniž by uvedl konkrétní zkrácení jeho práv, a věcně se jimi zabývat. Je-li námitka obecná, nelze očekávat jinou, než obecnou odpověď. Jiné námitky, než ty, kterými je namítáno dotčení práv žalobce navrhovaným záměrem v konkrétním řízení, ani účastník ve smyslu § 89 odst. 4 stavebního zákona v územním řízení uplatnit nemůže. Především žalobce měl mít v řízení jasno, jak se jeho práv může dotknout neuvedení druhu pozemků v rozhodnutí, a v tomto směru měl své námitky formulovat, nikoliv pouze na nedostatek obecně poukazovat a o možném či nemožném dotčení svých práv polemizovat ještě v podané žalobě. Dotčení práv účastníků řízení

navrhovaným záměrem se posuzuje v každém správním řízení samostatně a není možné, aby správní orgán v územním řízení spekuloval o tom, zda tím či oním mohou být v budoucnu nějakým způsobem dotčena práva konkrétního účastníka, když on sám o žádném konkrétním dotčení v územním řízení neví. K problematice označení, resp. identifikace konkrétního dotčeného pozemku, žalovaný uvedl, že územní rozhodnutí o umístění stavby není ve smyslu stavebního zákona dokumentem, který by stanovoval charakter jednotlivých pozemků. Ze znění § 9 odst. 1. písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb. je zřejmé, že do územního rozhodnutí se uvádějí jednotlivé druhy pozemků tak, jak jsou evidovány v katastru nemovitostí, tudíž není možné, aby jejich neuvedením či chybným uvedením v územním rozhodnutí došlo ke sporu o jejich charakter. Ten vyplývá z evidence katastru nemovitostí bez ohledu na to, jak je pozemek označen v územním rozhodnutí.

10. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že se oba správní orgány řádně vypořádaly s námitkou týkající se souhlasu se zábořem pozemků dotčených předmětnou stavbou. Žalovaný zopakoval s odkazem na § 86 odst. 3 a § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, že je umístěvaná stavba jak v územně plánovací dokumentaci Karlovarského kraje (Zásady územního rozvoje Karlovarského kraje), tak v územně plánovací dokumentaci obce Bochov, v jejímž správním území se nacházejí pozemky ve vlastnictví žalobce (Územní plán obce Bochov), vymezena jako veřejně prospěšná stavba dopravní infrastruktury, proto lze územní rozhodnutí na tuto stavbu vydat i v případě, že žalobce, jako vlastník pozemků nedal k jejímu provedení souhlas. Stavební úřad se v předchozím rozhodnutí předmětnou problematikou nezabýval vůbec, proto mu žalovaný nařídil se jí v novém řízení zabývat. Nyní se jí stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí zabýval částečně, proto její řešení objasnil a napravit žalovaný v odvolacím řízení.

11. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že napadeným rozhodnutím nepopřel svá předchozí rozhodnutí, kterými uložil stavebnímu úřadu zabývat se konkrétně určitými skutečnostmi a tyto řádně uvést v odůvodnění svého rozhodnutí. Zopakoval, že jde spíše o to, že se stavební úřad ve svých předchozích rozhodnutích některými problematikami nezabýval vůbec, a proto mu žalovaný nařídil se jimi v novém řízení zabývat. V posledním prvostupňovém rozhodnutí se jimi stavební úřad buď zabýval plně, nebo částečně a jejich řešení pak objasnil a napravit žalovaný v odvolacím řízení. Jedná se o žalobcem uváděnou problematiku dohody o záboru pozemků, posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací apod. Žalovaný uvedl, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně podrobně zabýval všemi námitkami žalobce a své rozhodnutí řádně odůvodnil ve smyslu § 68 správního řádu a v maximální míře se zasadil o to, aby územní rozhodnutí o umístění stavby komunikace R6, která je dle územně plánovací dokumentace veřejně prospěšnou stavbou, bylo vydáno v souladu s příslušnými právními předpisy. Z tohoto důvodu proto rozhodnutí stavebního úřadu (MěÚ Žlutice) dvakrát zrušil a věc vrátil k novému projednání. Třetí rozhodnutí stavebního úřadu (MěÚ Bochov), které bylo napadeno žalobou, pak ve výroku částečně změnil a v jeho odůvodnění napravit, resp. lépe objasnil některé skutečnosti, k čemuž byl jako odvolací orgán oprávněn.

IV. Replika žalobce

12. Žalovaný v replice nesouhlasil s argumentací žalovaného ve vyjádření k žalobě. Namítal, že je postup žalovaného odůvodňován pouze určitými, nikoliv zcela konkrétními argumenty, a to v podstatě nikoliv právního charakteru. Argumentace tak není podložena

žádnými právními skutečnostmi, odkazy na aplikaci konkrétních zákonných ustanovení či ustanovení obecně závazných právních předpisů, na předchozí rozhodovací praxi soudů či jiné teoretické názory a to přesto, že sám žalovaný výslovně připouští, že se v rámci napadeného rozhodnutí odchýlil od obecně závazných předpisů. Odůvodnění, že se odchýlení od právních předpisů nedotýká práv žalobce či opakované tvrzení, že si žalovaný není vědom, že by popřel své předchozí rozhodování v téže věci, nepovažoval žalobce za správné, když toto je ve zřejmém rozporu s obsahem spisu.

13. K vyjádření k prvnímu žalobnímu bodu žalobce uvedl, že citace žalovaného z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve které odkazuje na územně plánovací dokumentaci „v podstatě nahradila zmiňovaný Územní plán velkého územního celku Karlovarsko – Sokolovská aglomerace“, je sama o sobě velmi nepřesná a nepřezkoumatelná. Pokud je nějaké rozhodnutí tak zásadního charakteru jako je v daném případě rozhodnutí o umístění stavby postaveno na dokumentu, který „v podstatě nahradil“ jiný právní dokument, mělo by být postaveno na jisto, v jakém rozsahu byl původní dokument skutečně nahrazen a v jakém rozsahu tento původní dokument existuje. Z uvedené citace žalovaného je nesporné, že nedošlo ke komplexnímu nahrazení celého dokumentu, ale pouze dokumentu v určitém rozsahu, i když se žalobce pozastavuje nad skutečností, že se jedná o dokumenty zcela odlišného typu, které byly projednávány odlišným způsobem.

14. K vyjádření ke druhému žalobnímu bodu žalobce uvedl, že dosah na práva žalobce nemůže být posuzován pouze ve vztahu ke konkrétní situaci, kdy v současné době je pouze zjevné, že předmětným rozhodnutím nebyly dodrženy obecně závazné právní předpisy, přičemž dopady takového rozhodnutí nemusí mít dopad v současné době, ale v budoucnu. Z pohledu žalobce je zcela nepředstavitelné, že by v soukromoprávních vztazích bylo argumentováno při nedodržení povinných náležitostí nějaké smlouvy pouze tím, zda došlo k poškození práv některého z účastníků. Pokud by ve smlouvě o nájmu nebytových prostor dle zákona č. 116/1990 Sb. např. nebyl uveden účel nájmu, ke kterému budou pronajaty nebytové prostory, nelze toto překlenout tím, že práva pronajímatele nebyla dotčena, protože účel nájmu vyplývá z obchodního či živnostenského rejstříku, když nájemce nemůže vykonávat jinou činnost než v rámci svého předmětu podnikání. Aplikací obecně závazných právních předpisů způsobem, jak je realizoval žalovaný, je v podstatě popřen smysl „obecné závaznosti“ předpisů, když žalovaný v podstatě konstatuje, že předpisy jsou závazné pouze tehdy, pokud se dotýkají práv některého z účastníků. Takový postup považoval žalobce za nesprávný.

15. K vyjádření ke třetímu žalobnímu bodu žalobce uvedl, že opakovaně upozorňoval, že se nejedná jen o problematiku záboru pozemků trvalého či dočasného charakteru, ale i o skutečnost, že jsou předmětným rozhodnutím zasaženy i další části pozemků, a to zejména zbytkové pozemky, které v mnoha případech zůstanou bez jakéhokoliv přístupu a dochází tak k jejich celkovému znehodnocení. Dále uvedl, že stavební úřad při jakémkoli dělení pozemků dohlíží na přístupnost nově vzniklých pozemků, což v daném případě nebylo zohledněno a pozemky byly vydáním územního rozhodnutí zcela znehodnoceny. V rámci případného tržního ocenění se totiž u jednotlivých pozemků nepřihlíží pouze k druhu pozemku dle katastru nemovitostí, ale rovněž k dalším skutečnostem, a to zejména k územně plánovací dokumentaci a vydaným rozhodnutím v rámci územních a stavebních řízení. Skutečnost, že

tyto „okrajové“ pozemky pak nebyly a nebudou předmětem žádného záboru, žalovaný vůbec nezohlednil. Co se týče záboru pozemků, pak se žalovaný vůbec nevypořádal s námitkou žalobce, že předložené návrhy ze strany žalovaného (zřejmě myšleno stavebníka – poznámka soudu) byly od počátku nedostatečné, když tento předložil v podstatě neurčité dokumenty, které by i v případě uzavření byly zjevně neplatnými úkony, a to pro svou neurčitost.

16. K vyjádření ke čtvrtému žalobnímu bodu žalobce uvedl, že žalovaný uvádí, že se v maximální míře zasadil, aby bylo rozhodnutí o umístění předmětné stavby bylo vydáno v souladu s příslušnými právními předpisy, avšak v jiné části výslovně připouští, že předmětné rozhodnutí v souladu se všemi předpisy není, a to pouze z toho důvodu, že by bylo nutno doplnit příliš velké množství informací. S tímto vyjádřením proto žalobce nesouhlasil a vyslovil názor, že je vydané rozhodnutí nesprávné a že se obává i určitého precedentu, který by žalovanému umožnil nedodržování obecně závazných předpisů v rámci jeho další rozhodovací praxe, a to vždy, pokud by to nebylo v zájmu některého z účastníků.

17. Žalobce setrval na svých žalobních tvrzeních, kdy jednotlivé námitky nebyly žalovaným vyjasněny či odstraněny, když zejména nadále trvá rozpor napadeného rozhodnutí s obecně závaznými právními předpisy a nelze tak konstatovat, že by rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

18. Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

19. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

20. Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

I.

21. V rámci prvního žalobního bodu (odst. 4) žalobce namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí a tvrdil, že z jeho odůvodnění není seznatelné, jak se stavební úřad vypořádal s posouzením záměru s územně plánovací dokumentací. Dle žalobce se

žalovaný při vypořádání totožné odvolací námítky pouze vyhýbá konstataci toho, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nedostatečné, čemuž dle názoru žalobce nasvědčuje i skutečnost, že odvolací správní orgán měl potřebu soulad záměru s územně plánovací dokumentací dále „upřesnit“.

22. Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí nelze samostatně hodnotit přezkoumatelnost, resp. nepřezkoumatelnost, prvostupňového rozhodnutí, neboť z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zde citovaná jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k odvolací námítce žalobce doplnil argumentaci stavebního úřadu týkající se posouzení záměru s územně plánovací dokumentací, byl k takovému postupu oprávněn na základě ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti*. Podle uvedeného ustanovení může odvolací orgán v rámci rozhodnutí o odvolání přidat na podporu prvostupňového rozhodnutí další argumenty, vyplývají-li z obsahu spisu. K takovému doplnění odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem došlo i v daném případě, proto není správné tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti toliko prvostupňového rozhodnutí, která je prokázána již tím, že měl odvolací správní orgán potřebu soulad záměru s územně plánovací dokumentací dále „upřesnit“. Postup žalovaného byl v souladu s právními předpisy, v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

23. Povinnost stavebního úřadu posoudit záměr žadatele s územně plánovací dokumentací je stanovena v § 90 písm. a) stavebního zákona, podle něhož *v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací*.

24. V daném územním řízení byl žalobce účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona jako *vlastník pozemků, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem*. Žalobce byl proto oprávněn podle § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona uplatňovat v územním řízení jako osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) *námítky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno*.

25. Žalobce v odvolání namítal shodně jako v námítce uplatněné v rámci územního řízení, že se stavební úřad nevypořádal s posouzením, zda záměr žadatele je v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, když nezkontroloval, zda je stavba ve shodě a koridory stanovenými platnými ÚPO Bochov a ÚP VÚC Karlovarské aglomerace. Namítal, že pouhá konstatace skutečnosti, že „stavba R6 Žalmanov - Kninice“ je veřejně prospěšnou stavbou, která je vymezená ve vydané územně plánovací dokumentaci, a (...) je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací“, nepostačuje k tomu, aby bylo rozhodnutí chápáno jako

dostatečně odůvodněné. Uváděl, že k náležitému odůvodnění úředního rozhodnutí náleží, aby z rozhodnutí bylo jasné patrné, jaké stanovisko úřad zaujal k dané skutkové podstatě a jakými úvahami dospěl k jejímu posouzení po stránce právní. Absence úvah, kterými se správní orgán řídí při vydávání rozhodnutí, dle konstantní judikatury soudů zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí a činí jej tím nezákonným. Namítal, že prvostupňové rozhodnutí z tohoto důvodu trpí nepřezkoumatelností spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí.

26. Stavební úřad odůvodnil zamítnutí námítky žalobce tak, že uvedl: „*Umístění stavby je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací obce Bochov (schvalovací doložka ze dne 28. 12. 2006), kde přílohou kromě výkresové části dokumentace, je textová část, kde jsou vymezeny koridory i veřejně prospěšných staveb, jako je rychlostní komunikace R6 Žalmanov – Knínice – označená v ÚP obce jako rozvojová plocha D1, D2 – silnice R6, funkční využití doprava se seznamem dotčených pozemků.*“

27. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k této námitce nejprve uvedl, že „*z obsahu této námítky není zřejmé, jaké další stanovisko či úvahy odvolatel očekával od stavebního úřadu ve věci posuzování souladu s územně plánovací dokumentací. Tato námitka je ve smyslu výše uvedeného bodu I nejasná a nekonkrétní. Ve věci posuzování souladu záměru s vydanou územně plánovací dokumentací lze jen těžko vést rozsáhlé úvahy. Záměr žadatele v souladu s územně plánovací dokumentací buď je, nebo není. V posuzovaném případě z napadeného rozhodnutí vyplývá, že stavební úřad posoudil soulad záměru s územně plánovací dokumentací obcí Bochov a Žlutice s Územním plánem velkého územního celku Karlovarsko - Sokolovské aglomerace a dospěl k závěru, že předmětný záměr s těmito dokumenty v souladu je.*“ Protože se žalovaný v zásadě shodoval s řešením této námítky (uplatněné žalobcem již v prvostupňovém řízení) stavebním úřadem, doplnil v odůvodnění napadeného rozhodnutí na základě obsahu správního spisu v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu argumentaci k jejímu vypořádání. Uvedl, že „*ohledně územně plánovací činnosti Karlovarského kraje je třeba vycházet především z územně plánovací dokumentace kraje, a to ze Zásad územního rozvoje Karlovarského kraje, které vydalo Zastupitelstvo Karlovarského kraje usnesením č. ZK 223/09/10, ze dne 16. 9. 2010, s nabytím účinnosti dne 16. 10. 2010. Tato dokumentace v podstatě nahradila stavebním úřadem zmiňovaný Územní plán velkého územního celku Karlovarsko - Sokolovské aglomerace. Z obsahu této dokumentace je zřejmé, že se zde zpřesňuje mj. vymezení staveb dopravní infrastruktury, vymezených v Politice územního rozvoje ČR 2008. Mezi tyto stavby patří i stavba rychlostní silnice mezinárodního významu R6 (úsek Nové Strašecí - Karlovy Vary). Na této stavbě je mj. založena Koncepce rozvoje silniční sítě Karlovarského kraje. Z textové i grafické části dokumentace je zřejmé, že stavba rychlostní komunikace R6 v úseku Olšová Vrata - hranice kraje (Bošov) je vymezena jako veřejně prospěšná stavba, pro kterou lze vyvlastnit práva k pozemkům a stavbám. Koridor pro tuto stavbu je vymezen i 50 m od osy, tj. celkem 300 m. Stavba rychlostní silnice R6 Žalmanov - Knínice, která je pouze částí úseku Olšová Vrata - Bošov a která je předmětem tohoto řízení, je navržena v projektové dokumentaci tak, že je naprosto zřejmé, že záměr je v souladu s platnou územně plánovací dokumentací Karlovarského kraje, tj. se Zásadami územního rozvoje Karlovarského kraje. Co se týče Územního plánu obce Bochov, byl tento schválen dne 28. 12. 2006. Z obsahu jeho písemné i grafické části je jednoznačně zřejmé, že posuzovaný záměr tak, jak je zakreslen v projektové*

dokumentaci, je s ním v souladu. Rychlostní komunikace R6 - úsek Žalmanov - Kninice s přeložkami stávajících silnic I. - III. třídy včetně odvodnění, úprav terénu a přeložek inženýrských sítí, rozvojová plocha č. D2, plocha pro veřejně prospěšnou stavbu č. D9 z ÚP VÚC KSA, je zařazena v seznamu ploch veřejně prospěšných staveb, který je nedílnou součástí Obecně závazné vyhlášky o závazné části územního plánu obce Bochoř č. 3/2006. “ S uvedenou odvolací námitkou se žalovaný dále vypořádal na podkladě § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona, podle něhož mohl žalobce jako účastník řízení uplatňovat námitky proti projednávanému záměru jen v rozsahu, jakým bylo jeho právo přímo dotčeno. Žalovaný uvedl, že „z obsahu námítky odvolatele dále není zřejmé, čím konkrétně je ve smyslu výše uvedeného bodu II dotčeno jeho právo. Odvolatel jen obecně poukazuje na posuzování souladu s územním plánem, aniž by konkrétně uvedl cokoli, co se přímo týká jeho práv. Správní orgán nemůže přiznat relevanci i námitkám, které účastník řízení uplatnil, aniž by uvedl konkrétní zkrácení jeho práv, a věcně se jimi zabýval, Tak by se odvolatel dostal z pozice namítajícího účastníka do pozice univerzálního dohlázeatele na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení mu však nepřísluší. “

28. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo v nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle obsahu této žalobní námítky žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K té se vyjádřil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7Afs 212/2006-74 (publikovaném pod č. 1566/2008 Sb. NSS, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde uvedl, že „je potřebné, aby nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů byla vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno.“ V rozsudku ze dne 4. 2. 2010, čj. 7Afs 1/2010 Nejvyšší správní soud uvedl: „Přezkoumává-li soud napadené rozhodnutí, činí tak ovšem skrze jeho odůvodnění a nikoliv podle obsahu správního spisu, neboť jen toto rozhodnutí je v soudním řízení přezkoumáváno a jen vůči takovému rozhodnutí lze směřovat výtky žalobce. Není-li však z tohoto rozhodnutí zřejmé, jak věc rozhodující orgán uvážil, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr, proč považuje důvody žádosti za liché, milné nebo vyvrácené, je daňovému subjektu de facto znemožněno, aby mohl vůči tomuto rozhodnutí uplatnit relevantní žalobní body. Pokud by za tohoto stavu správní soud žalobou napadené rozhodnutí přezkoumal, nahrazoval by činnost správního orgánu a sám by zatížil své meritorní rozhodnutí nepřezkoumatelností.“

28. Podle § 68 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen v odůvodnění uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

29. Z uvedené citace z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se oba správní orgány zabývaly námitkou uplatněnou žalobcem v rámci prvostupňového řízení a v odvolání, že se stavební úřad nevypořádal s posouzením, zda záměr žadatele je v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Stavební úřad zdůvodnil svůj závěr o nedůvodnosti této námítky stručně, jak je uvedeno v odstavci 26

rozsudku, a žalovaný argumentaci stavebního úřadu podle obsahu správního spisu doplnil. Takový postup je v souladu se zákonem, když, jak bylo uvedeno, rozhodnutí správního orgánu v prvním i druhém stupni tvoří jeden celek. Z citovaných odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu zřejmé, jak se správní orgány vypořádaly s touto námitkou žalobce. Jak již bylo výše uvedeno, nelze posuzovat samostatně nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. V daném případě žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí naprosto srozumitelně zdůvodnil ve smyslu § 90 písm. a) stavebního zákona soulad záměru žadatele s vydanou územně plánovací dokumentací, uvedl, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr a zdůvodnil, proč považuje tuto námitku za nedůvodnou a stavebním úřadem správně zamítnutou. Nepřipadá proto v úvahu nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, tj. pro nemožnost přezkoumat rozhodnutí správních orgánů obou stupňů o předmětné námitce žalobce pro nemožnost zjistit z jakých důvodů a vedeny jakými úvahami byly při tom, když dospěly k závěru, že je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. První žalobní bod proto není důvodný.

30. Nad rámec uvedeného soud uvádí, že byl žalobce jako účastník řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona oprávněn podle § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona uplatňovat v územním řízení námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým bylo jeho právo přímo dotčeno. Z formulace jeho námitky (odst. 25) však není zřejmé, v čem konkrétně spatřuje dotčení svého práva. Žalovaný proto správně zdůraznil, že je o takto obecně podané námitce rovněž jen v obecné rovině rozhodováno.

31. Pokud žalobce v replice (viz odst. 13) uplatňuje námitky, které již nejsou pouhým tvrzením nepřezkoumatelnosti závěrů správních orgánů obou stupňů ohledně souladu záměru žadatele s vydanou územně plánovací dokumentací, ale věcně namítá nedostatky postupu při posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací, když tvrdí, že citace žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí „*v podstatě nahradila Územní plán velkého územního celku Karlovarsko – Sokolovská aglomerace*“ a že „*nedošlo ke komplexnímu nahrazení celého dokumentu*“, je nutno konstatovat, že tento žalobní bod byl uplatněn opožděně. Řízení o žalobě ve správním soudnictví je založeno na zásadách koncentrace a dispozitivnosti. To především znamená, že soud přezkouvává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle § 71 odst. 2, věty druhé a třetí, s. ř. s. žalobce může v žalobě formulované žalobní body kdykoli za řízení omezit, tzn. určitý žalobní bod vypustit nebo zúžit námitky v něm uvedené; rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body však může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Podstata citovaných zásad přitom spočívá nejenom v zájmu na rychlosti a hospodárnosti řízení, ale také v ochraně ostatních účastníků řízení ve smyslu nastolení určité právní jistoty ohledně vymezení předmětu soudního řízení, kdy po uplynutí zákonem stanovené lhůty je definitivně a najisto určeno, co bude předmětem soudního přezkumu. Důvodnost tohoto žalobního bodu proto soud již nemohl posuzovat.

II.

32. V rámci druhého žalobního bodu (odst. 5) žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí pro rozpor s právním předpisem. Konkrétně namítal porušení § 9 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb., podle něhož *rozhodnutí o umístění stavby kromě obecných náležitostí rozhodnutí a náležitostí stanovených v § 92 stavebního zákona obsahuje parcelní čísla a druh pozemků podle katastru nemovitostí, na nichž se stavba umísťuje*. Porušení tohoto ustanovení spatřoval žalobce v tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není uvedeno označení druhu pozemků podle katastru nemovitostí. Tím byla dle žalobce porušena zásada zákonnosti dle § 2 odst. 1 správního řádu.

33. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí jsou pozemky na nich je umísťována stavba označeny:

k. ú. Bochov - p. č. 376/1, 390, 393/2, 418/1, 418/2, 418/3, 418/6, 418/8, 418/9, 427/1, 427/2, 427/3, 429/1, 473/1, 473/2, 478/2, 485/2, 679/1, 679/14, 679/15, 693/1, 693/3, 693/8, 693/9, 736, 801/9, 808,809, 826/7, 1032/7, 1032/8, 1032/14, 1088/4,1088/5, 1088/7, 1098/1, 1098/5, 1098/6, 1098/8, 1098/10, 1098/11, 1098/14, 1098/17, 1228/1, 1228/3, 1228/4, 1228/5, 1235, 1241, 1326/1, 1327/1, 1332/4, 1520, 2299/1, 2299/2, 2299/3, 2305/2, 2382/1, 2382/4, 2416/1, 2444/11, 2444/13, 2444/14, 2504/1, 2504/8, 4490/1, 4490/5, 4516/1, 4516/5, 4516/6, 4516/7, 4517, 4581/1, 4581/3, 4584, 4668/1, 4668/4, 4670, 4682, 4684/7, 4686/2, 4717/1, 4717/2, 4718, 4739/2, 4739/3, 4741, 4744/1, 4744/2,4745, 4751/1,4753/2, 4754,

k. ú. Herstošice - p. č. 440, 453/2, 474/1, 5:17/1, 517/2, 517/3, 547, 560, 561, 565, 571/1, 57172, 572, 576, 602, 605, 606, 610, 619, 656, 657/1, 657/2, 667, 894, 895, 914/1, 915, 916, 918, 933,

k. ú. Knínice u Žlutic - p. č. 630/5, 630/6, 631/1,631/2, 679/2, 682, 754/1, 754/2, 758,

k. ú. Těšetice u Bochova - p. č. 1421/1, 1688, 1766, 1768, 1769, 1771, 1772, 1773, 1774, 1797, 1798,1799,1800, 1801,1S04,1805,

k. ú. Údrč - p. č. 69/1, 79/3, 673/1, 673/2, 678/1, 678/2, 678/3, 679/2, 691/4, 694/1, 695, 822/1, 823,

k. ú. Vahaneč - p. č. 101/16, 184/4, 184/6, 184/7, 184/10, 193/1, 193/3, 193/4, 193/5, 195/1, 887,888, 890/2,

34. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ke shodné odvolací námitce uvedl: *„Napadené rozhodnutí obsahuje informaci o tom, na kterých pozemcích se stavba umísťuje. Z důvodu velkého množství dotčených pozemků je podrobný popis ohledně druhů jednotlivých pozemků uveden v projektové dokumentaci k územnímu řízení v části Záborový elaborát pro vynětí ze ZPF. V podmínce č. 1 napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že stavba bude umístěna v souladu se schválenou projektovou dokumentací pro územní řízení. Skutečnost, že nejsou jednotlivé druhy pozemků uvedeny přímo v rozhodnutí, ale v dokumentaci, nemá v žádném případě vliv na práva odvolatele. Ostatně ten ani nic takového nenamítá, pouze obecně poukazuje na rozpor s ustanovením vyhlášky č. 503/2006 Sb. Z obsahu námítky odvolatele tedy opět není zřejmé, čím konkrétně je ve smyslu výše uvedeného bodu II dotčeno jeho právo. Správní orgán nemůže přiznat relevanci i námitkám, které účastník řízení uplatnil, aniž by uvedl konkrétní zkrácení jeho práv, a věcně se jimi zabýval, Tak by se odvolatel dostal z pozice namítajícího účastníka do pozice univerzálního dohlížitele na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení mu však nepřísluší.“*

35. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, čj. 8Afs 75/2005-130, konstatoval: „*Je-li rozhodnutí odvolacího správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou, proč jeho odvolací námitky považoval za nedůvodné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry souhlasnou poznámkou osvojil.*“ S tímto judikátem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud ztotožňuje a při posouzení druhého žalobního bodu jej aplikoval, neboť dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, resp. ztotožnil se se závěrem žalovaného o této odvolací námitce. Pozemků, na nichž je stavba umístěována, je velkého množství a ve správním spise je v rámci projektové dokumentace k územnímu řízení, a to v části Záborový elaborát, uveden přehled těchto pozemků včetně jejich druhu podle katastru nemovitostí. Výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje informaci o tom, na kterých pozemcích se stavba umístěuje, tyto jsou označeny parcelními čísly dle katastru nemovitostí a nelze tak každý jednotlivý pozemek zaměnit s jiným. Skutečnost, že stavební úřad pro velké množství pozemků tyto ve výroku prvostupňového rozhodnutí neoznačil kromě parcelního čísla také druhem pozemku je v daném případě porušením § 9 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb., ale ne takové intenzity, která by měla vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Obdobně to platí o porušení zásady zákonnosti dle § 2 odst. 1 správního řádu. Žalobcem namítané pochybení, resp. porušení zákona, není v daném případě takové intenzity, aby bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

36. Podstatné dále je, že žalobce uplatnil tuto námitku v rámci žaloby jako žalobní bod. Žalobní legitimace je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dána podle § 65 odst. 1 s.ř.s. tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu. Žalobce však v rámci tohoto žalobního bodu netvrdí žádné konkrétní zkrácení na svých právech, proto nemohla být tato žalobní námitka úspěšná.

III.

37. V rámci třetího žalobního bodu žalobce namítal, že se stavební úřad nevypořádal a žalovaný nevypořádal dostatečně s jeho námitkou, že měl stavebník znovu projednat a dohodnout podmínky pro udělení souhlasu se zábořem pozemků, na kterých má být stavba umístěna, a dále namítal, že dosud nejsou uzavřeny žádné smlouvy o smlouvách budoucích. Podstatné pro posouzení této žalobní námitky je tvrzení žalobce, že přístup stavebního úřadu ve věci práva k pozemkům je vzhledem k závažnosti předpokládaného zásahu do vlastnických práv žalobce nedostatečný a nejasný.

38. Podle § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona *k žádosti žadatel připojí doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí.* Podle § 86 odst. 3 stavebního zákona *jestliže žadatel nemá vlastnické právo nebo doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka anebo dohodu o parcelaci; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit nebo vyměnit.* Podle § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona *práva k pozemkům a stavbám, potřebná pro uskutečnění staveb nebo jiných veřejně*

prospěšných opatření podle tohoto zákona, lze odejmout nebo omezit, jsou-li vymezeny ve vydané územně plánovací dokumentaci a jde-li o veřejně prospěšnou stavbu dopravní a technické infrastruktury, včetně plochy nezbytné k zajištění její výstavby a řádného užívání pro stanovený účel.

39. Stavební úřad v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí k záboru dotčených pozemků uvedl: „*Stavba silnice R6 je v územních plánech obcí uvedena jako veřejně prospěšná stavba, z toho vyplývá, že pozemky lze ve smyslu ust. § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona odejmout nebo omezit. Dle ust. § 86 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, u pozemků, které lze vyvlastnit nebo vyměnit, nedojde-li k dohodě s vlastníkem pozemků, nemusí být předložen souhlas vlastníka pozemků k umístění stavby.*“

40. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k tomu uvedl: „*Stavební zákon ve svém ustanovení § 86 odst. 2 písm. a) uvádí, že k žádosti o vydání územního rozhodnutí připojí doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám. V odst. 3 téhož ustanovení se uvádí, že jestliže žadatel nemá vlastnické právo nebo doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka anebo dohodu o parcelaci; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit nebo vyměnit. Ustanovení stavebního zákona § 170 Účely vyvlastnění v odst. 1 písm. a) uvádí, že práva k pozemkům a stavbám, potřebná pro uskutečnění staveb nebo jiných veřejně prospěšných opatření podle tohoto zákona, lze odejmout nebo omezit, jsou-li vymezeny ve vydané územně plánovací dokumentaci a jde-li o veřejně prospěšnou stavbu dopravní a technické infrastruktury, včetně plochy nezbytné k zajištění její výstavby a řádného užívání pro stanovený účel. Jak již bylo výše uvedeno, stavba, která je předmětem posuzovaného územního řízení, je jak v územně plánovací dokumentaci Karlovarského kraje (Zásady územního rozvoje Karlovarského kraje), tak v územně plánovací dokumentaci obce Bochov, v jejímž správním území se nacházejí pozemky ve vlastnictví odvolatele (Územní plán obce Bochov), vymezena jako veřejně prospěšná stavba dopravní infrastruktury. Z výše uvedeného je zřejmé, že územní rozhodnutí na předmětnou stavbu lze vydat i v případě, že odvolatel, jako vlastník pozemků, potřebných pro uskutečnění stavby, včetně ploch nezbytných k zajištění její Výstavby a řádného užívání pro stanovený účel, nedal k jejímu provedení souhlas. V posuzovaném případě je ze spisového materiálu zřejmé, že žadatel nechtěl přímo této možnosti využít a aktivně se snažil obstarat si souhlas odvolatele s realizací stavby. Tyto souhlasy se mu však od odvolatele zajistit nepodařilo a tuto skutečnost písemně sdělil stavebnímu úřadu. Stavební úřad tedy využil možnosti dle výše uvedeného ustanovení § 86 odst. 3 stavebního zákona a dál souhlas odvolatele po žadateli nevyžadoval, protože práva ke všem jeho pozemkům, které jsou uvedeny v záborovém elaborátu, který je součástí projektové dokumentace, lze odejmout nebo omezit z důvodu uskutečnění veřejně prospěšné stavby rychlostní komunikace R6 (včetně přeložek stávajících silnic I. - III. třídy), vymezené v územně plánovací dokumentaci nebo pro zajištění její výstavby a řádného užívání pro stanovený účel. Odvolací orgán v postupu stavebního úřadu neshledal pochybení.*“

41. Rovněž s tímto závěrem žalovaného se soud ztotožňuje. Shodně jako žalovaný dospěl soud k závěru, že je v daném územním řízení řešeno umístění veřejně prospěšné stavby, proto lze postupovat podle ustanovení § 86 odst. 3 a § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona.

Územní rozhodnutí (prvostupňové rozhodnutí) tak bylo možné vydat i v případě, že žalobce, jako vlastník pozemků potřebných pro uskutečnění stavby a k jejímu řádnému užívání pro stanovený účel, nedal k záboru svých pozemků souhlas. Ze správního spisu vyplývá, že žadatel předložil spolu s žádostí souhlasy většiny vlastníků pozemků dotčených záměrem, resp. dohodu o parcelaci, čímž naplnil požadavek stanovený v § 86 odst. 3 stavebního zákona, ačkoliv v případě předmětné veřejně prospěšné stavby tak nebyl povinen učinit. Práva ke zbylým pozemkům potřebná pro uskutečnění této veřejně prospěšné stavby lze řešit postupem podle příslušných ustanovení zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění). Jak bylo již uvedeno, obsahuje správní spis přehled pozemků dotčených záměrem podle jednotlivých katastrálních území, kde jsou uvedena parcelní čísla, druh pozemků podle katastru nemovitostí, údaje o jejich vlastnictví a jejich výměry nezbytné pro trvalý zábor (s výkupem), dočasný zábor či zřízení věcného břemene. Z uvedeného je zřejmé, že přístup stavebního úřadu a žalovaného pokud jde o práva k pozemkům dotčeným záměrem je zcela v souladu s platnou právní úpravou této problematiky a nelze jej označit za nedostatečný a nejasný, jak činí žalobce. Stavební úřad vyjádřil v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tento závěr ve stručné podobě a žalovaný jeho argumentaci doplnil a náležitě zdůvodnil, proč bylo možné vydat prvostupňové rozhodnutí i v případě, že žalobce, jako vlastník pozemků potřebných pro uskutečnění stavby, nedal k záboru svých pozemků souhlas. V napadeném rozhodnutí žalovaný zcela srozumitelným způsobem postup týkající se záboru umístěním stavby dotčených pozemků popsal a není tak správné tvrzení žalobce, že žalovaný akceptoval rozhodnutí stavebního úřadu bez řádného zdůvodnění. Postup stavebního úřadu a žalovaného pokud jde o zábor dotčených pozemků tak soud shledal zcela v souladu s platnou právní úpravou, proto jím žalobce nemohl být ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. zkrácen na svých právech. Tento žalobní bod proto rovněž není důvodný.

IV.

42. Důvodným není ani čtvrtý žalobní bod, ve kterém žalobce namítá porušení principu oprávněného očekávání, když stavební úřad nerespektoval závazné pokyny žalovaného dané mu v předchozím zrušovacím rozhodnutí.

43. Soud nemůže v rámci řízení o této žalobě hodnotit, jaké pokyny dal žalovaný v rámci svého zrušovacího rozhodnutí stavebnímu úřadu a zda podle nich tento postupoval. V daném soudním řízení soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s. v mezích žalobních bodů. Jak bylo uvedeno v rámci předchozích žalobních bodů, dospěl soud k závěru, že stavební úřad při svém v pořadí již třetím prvostupňovém rozhodování postupoval v souladu s příslušnými ustanoveními stavebního zákona a jeho argumentaci k žalobcem uplatněným námitkám žalovaný v rámci odvolacího řízení doplnil. Výrok prvostupňového rozhodnutí žalovaný změnil (viz odst. 2) tuto více méně formální změnu v odůvodnění svého rozhodnutí řádně zdůvodnil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu uvedeno, o které skutečnosti žalovaný výrok opírá, z jakých důkazních prostředků provedených v územním řízení tyto skutečnosti zjistil, jakými úvahami byl veden, když činil skutkové a právní závěry. Stavební úřad se v územním rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami vznesenými žalobcem v prvostupňovém řízení a žalovaný se s jejich řešením stavebním úřadem ztotožnil a dle obsahu správního spisu

v případě, kdy to uznal za nutné, argumentaci stavebního úřadu doplnil. Takový postup je v souladu se zákonem. Nebyl proto porušen princip oprávněného očekávání, jak namítá žalobce.

Závěr

44. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VII. Náklady řízení

45. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

46. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení výslovně žádnou povinnost neuložil, proto jí nebyla náhrada nákladů tohoto řízení přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 30. května 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová